

vative partier CDU og CSU . . . Hvis et flertal af EU-lande er enige om at gennemføre militære operationer uden for EU, skal intet medlemsland have mulighed for at nedlægge veto. Til gengæld skal heller intet land være forpligtet til at deltage mod eget ønske, hedder det i strategipapiret«.

Det er primært de små lande, som vil have behovet for at bruge vetoretten, da de store toneangivende lande som regel vil kunne varetage deres nationale interesser. På lignende måde gælder det om at sikre de små landes rettigheder, når vi bevæger os til områder, der drejer sig om sammensætningen af Europa-Kommissionen, stemmevægtene i Ministerrådet, formandskabet af EU osv. Allerede i forbindelse med vedtagelsen af L 2 i Folketinget kort før julen 1994 (Lov om Den Europæiske Unions udvidelse med Norge, Østrig, Finland og Sverige) gjorde Enhedslisten opmærksom på, at Folketinget dermed ikke kun godkendte det forhandlingsresultat mellem EU og de pågældende 4 lande – hvor den norske befolkning så heldigvis forpurrede den norske regerings planer om at gå ind i EU – men reelt også medvirkende til en ændring af Maastricht-Traktaten i forbindelse med en ændring af stemmevægtene i de interne EU-afstemninger.

I den traktat mellem EU og de fire ansøgerlande, som Folketinget godkendte, står der, at » . . . der er enighed om, at spørgsmålet om stemmevægte og antal af stemmer ved kvalificeret flertal i Rådet skal drøftes på 1996-konferencen. . . «

Ændringer i stemmevægtene vil betyde, at det bliver endnu sværere i fremtiden at samle tilstrækkelig mange stemmer i EU's Ministerråd til at blokere for kvalificerede flertalsafgørelser. I forbindelse med regeringskonferencen i 1996 om en revidering af Maastricht-Traktaten er der kommet en lang række tilkendegivelser fra både tysk og fransk side med krav om en forenkling og effektivisering af EU. Med henvisning til, at EU måske engang kan komme op på at være 27 medlemmer (i dag er der 15), foreslår man, at der sker en »effektivisering« af EU, dvs. mere magt til de store lande på bekostning af de små.

F.eks. sagde den nye spanske kommissær i forbindelse med høringerne af de nye kommissærer i Europa-Parlamentet, at » . . . som jeg ser det, bør et land ikke kunne blokere for en traktatændring. Vi har en meget trist erfaring fra Maastricht-Traktaten, hvor vi så, at afstemningen den 2. juni 1992 truede med at ødelægge hele arbejdet, fordi et land ikke kunne acceptere traktaten. Det princip må vi tage fat på, når vi skal se på ændringer i traktaten«. Den samme spanske kommissær, Marcellino Oreja, skal have ansvaret for forberedelserne af regeringskonferencen i 1996.

Men han er ikke alene om at foreslå drastiske ændringer i EU's nuværende struktur. I bladet Europa, nr. 9/september 1995, udtaler den tyske kommissær Martin Bangemann, at » . . . 20 kommissærer er for mange, med 25 bliver det umuligt at arbejde.« »Han vil arbejde for, at Europa-Kommissionen opbygges på en ny måde i fremtidens EU . . . Hans forslag er, at Kommissionen inddeles i »højkommissærer« og »almindelige kommissærer«. Kommissionen skal bestå af 12-15 højkommissærer, som sidder på de egentlige porteføljer. De skal hver indgå i arbejdsgrupper med almindelige kommissærer. Bangemann forestiller sig, at de store lande altid skal have en højkommissær. De resterende pladser skal gå på skift mellem de andre, mindre lande, som desuden har mulighed for at sætte sig på de almindelige kommissærposter«.

Sådanne holdninger giver bange anelser hos flere af de små medlemslande. Den 15. juni 1995 kan Børsen – under overskriften »De små EU-lande frygter at få mindre magt« – fortælle, at på det andet møde i refleksionsgruppen »(vendte) flere af EU's små lande sig i går mod de store landes krav om en ændret stemmefordeling, der vil underminere de mindre landes relative styrke i Ministerrådet . . . «. I information fra den 8. juni 1995 er udenrigsminister Niels Helveg Petersen tilsyneladende ikke spor nervøs ved denne udvikling. Han citeres for at mene, at » . . . Danmark vil miste stemmer og indflydelse i EU, når de østeuropæiske lande bliver medlemmer. . . Det er klart, at EU må reformeres, selv om udvidelsen med de østeuropæiske lande kommer til at ske i flere faser. Ellers vil EU ikke kunne forblive det retsfællesskab, Danmark lægger så stor vægt på. Målet med konferencen er at sikre institutionernes effektivitet . . . Det er givet, at spørgsmål om stemmeregler og Kommissionens størrelse kommer op på dagsordenen. Rotation af formandskabet, antallet af arbejdsprog og antallet af medlemmer i andre EU-institutioner kan også blive rejst . . . Det regnestykke ender med, at de små EU-lande kommer til at afgive stemmer til de store«.

Når de store lande nu kommer frem med krav om ændringer, bygger det på, at der i EU's nuværende regler er givet en præference til de små lande, for at disse ikke totalt skulle kunne majoriseres af de store lande. I Børsen den 15. juni 1995 står der, at » . . . misforholdet mellem indbyggere og antal stemmer i Ministerrådet illustreres af, at Tyskland betaler med otte millioner indbyggere for hver stemme, mens der kun er godt 1,6 millioner indbyggere bag hver af de danske tre stemmer«. Men denne positive særbehandling af de små lande var en af forudsætningerne for det danske medlemskab og en af garantierne for, at de små landes interesser ikke totalt underordnes de sto-